

blev ophævet, fordi den var en fejltagelse, som statsministeren udtrykte det, men mon der ikke også kan blive enighed om at ophæve loven om bunden opsparing ud fra den erkendelse, at forudsætningerne for dens gennemførelse er brudt? Det ligger jo i øjeblikket meget hårdt med likviditeten. Kan det under disse vilkår forsvareres yderligere at stramme pengeforholdene? Hvis man gør det — og det vil man, hvis man ikke ophæver loven —, mener jeg, at resultatet vil blive en nedgang i produktionen og øget arbejdsløshed. Der er jo allerede i dag mange udmærkede foretagender, som må opgives, fordi man ikke kan skaffe de fornødne likvide midler.

Nu ved jeg godt, at der, særlig fra visse sider her i rigsdagen, vil blive rejst krav om, at så skal der finde en større udpumpning af købekraft sted. Det har allerede været antydnet fra regeringens side, at man skal øse flere Marshallmidler o. s. v. ud. Jeg synes, at det måtte dog være mere naturligt, om man gik den vej, at man standsede de kunstige foranstaltninger, der er truffet til begrænsning af købekraften, fremfor at øse kunstig købekraft ud. Det er den stilling, vi har, og som vi forøvrigt havde overfor hele den kriselovgivning, der blev gennemført sidste vinter.“

Lovforslaget mødte ikke tilslutning hos regeringen, på hvis vegne *fisheriministeren* (finansministeren var forhindret i at være tilstede) i en udførlig redegørelse bl. a. udtalte:

„Efter de foreliggende oplysninger må det antages, at de opsparingsbeløb, der er indbetalt for skatteåret 1950—51, for hele landet udgør ca. 90 pct. af det samlede opsparingsbeløb. Hvor stor en procent af antallet af opsparingspligtige der har betalt, kan jeg ikke i øjeblikket oplyse, men så meget kan dog siges, at en betydelig del af dem, der ikke har betalt, er opsparingspligtige, der efter at have fået afslag fra vedkommende myndighed på andragende om dispensation fra den bundne opsparing har påklaget denne afgørelse for skattedepartementet, og for hvis vedkommende inddrivelsen af den bundne opsparing så er stillet i bero, indtil den endelige afgørelse af sagen har fundet sted.

Der ses herefter ikke at være nogen anledning til at ophæve loven af 25. november 1950. Hvad loven af 14. juni 1951 angår, har spørgsmålet været til drøftelse på de møder, der på foranledning af de af det ærede medlem hr. H. C. Hansen under finanslovdebatten fremsatte udtalelser om *dispensationerne fra den bundne opsparing* har været afholdt af mig med repræsentanter for de 4 partier, der gennemførte den nævnte lov. Der var her mellem disse 4 partier enighed om, at loven måtte fastholdes. Den er efter regeringens og disse 4 partiers mening en så væsentlig del af det forlig, der blev sluttet om den økonomiske lovgivning, at den ikke uden videre kan slettes.